Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SODIŠČA (deseti senat)

z dne 16. junija 2021 *

„Pritožba – Člen 181 Poslovnika Sodišča – Ekonomska in monetarna politika – Uredba (EU) št. 1024/2013 – Člen 18(1) – Bonitetni nadzor kreditnih institucij – Posebne naloge, prenesene na Evropsko centralno banko (ECB) – Naložitev upravnih denarnih kazni zaradi kršitve bonitetnih zahtev – Uredba (EU) št. 575/2013 – Člen 26(3) – Kapitalske zahteve – Kapitalski instrumenti – Izdaje navadnih delnic – Razvrstitev kot postavke navadnega lastniškega temeljnega kapitala (CET 1) – Neobstoj predhodnega dovoljenja pristojnega organa – Kršitev iz malomarnosti“

V združenih zadevah od C-456/20 P do C-458/20 P,

zaradi treh pritožb na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vloženih 21. septembra 2020,

Crédit agricole SA s sedežem v Montrougeu (Francija) (C-456/20 P),

Crédit agricole Corporate and Investment Bank s sedežem v Montrougeu (Francija) (C-457/20 P),

CA Consumer Finance s sedežem v Massyju (Francija) (C-458/20 P),

pritožnice,

ki jih zastopata A. Champsaur in A. Delors, avocats,

druga stranka v postopku je

Evropska centralna banka (ECB), ki jo zastopajo C. Hernández Saseta, A. Pizzolla in D. Segoin, agenti,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, E. Regan (poročevalec), predsednik petega senata, in I. Jarukaitis, sodnik,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

* Jezik postopka: francoščina

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi odločeno z obrazloženim sklepom v skladu s členom 181 Poslovnika Sodišča,

sprejema naslednji

Sklep

1 Družbe Crédit agricole SA (C-456/20 P), Crédit agricole Corporate and Investment Bank (C-457/20 P) in CA Consumer Finance (C-458/20 P) s pritožbami predlagajo razveljavitev sodb Splošnega sodišča Evropske unije z dne 8. julija 2020, in sicer Crédit agricole/ECB (T-576/18, v nadaljevanju: prva izpodbijana sodba, EU:T:2020:304), Crédit agricole Corporate and Investment Bank/ECB (T-577/18, v nadaljevanju: druga izpodbijana sodba, neobjavljena, EU:T:2020:305), in CA Consumer Finance/ECB (T-578/18, v nadaljevanju: tretja izpodbijana sodba, neobjavljena, EU:T:2020:306) (v nadaljevanju skupaj: izpodbijane sodbe), s katerimi so bile zavrnjene njihove tožbe, s katerimi so predlagale razglasitev ničnosti sklepov Evropske centralne banke (ECB) ECB/SSM/2018-FRCAG-75, ECB/SSM/2018-FRCAG-76 in ECB/SSM/2018-FRCAG-77 z dne 16. julija 2018 (v nadaljevanju: sporni sklepi), sprejetih na podlagi člena 18(1) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL 2013, L 287, str. 63), s katerimi so jim bile naložene upravne denarne kazni v zneskih 4.300.000 EUR, 300.000 EUR in 200.000 EUR zaradi trajajoče kršitve kapitalskih zahtev iz člena 26(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1, ter popravka v UL 2013, L 208, str. 68, in UL 2013, L 321, str. 6).

Pravni okvir

Uredba št. 575/2013

2 Člen 26 Uredbe (EU) št. 575/2013 v različici, ki je veljala pred začetkom veljavnosti Uredbe (EU) 2019/876 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 (UL 2019, L 150, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba št. 575/2013), naslovljen „Postavke navadnega lastniškega temeljnega kapitala“, ki je v poglavju 2 („Navaden lastniški temeljni kapital“) naslova I („Sestavine kapitala“) dela 2, ki se nanaša na „Kapital“, je v odstavku 3 določal:

„Pristojni organi ocenijo, ali izdaje instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala izpolnjujejo merila iz člena 28 ali kjer je to ustrezno iz člena 29. Kar zadeva izdaje po 28. juniju 2013, institucije razvrstijo kapitalske instrumente kot instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala šele po dovoljenju pristojnih organov, ki se lahko posvetujejo z [Evropskim bančnim organom (EBA)].

Kadar pristojni organi odobrijo kapitalske instrumente, z izjemo državne pomoči, kot primerne za instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, vendar je po mnenju EBA njihovo skladnost z merili iz člena 28 ali kjer je to ustrezno iz člena 29, dejansko težko ugotoviti, pristojni organi pojasnijo svoje razloge EBA.

Na podlagi informacij posameznih pristojnih organov EBA pripravi, vzdržuje in objavi seznam vseh oblik kapitalskih instrumentov v posameznih državah članicah, ki se štejejo za instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala. EBA prvič pripravi seznam in ga objavi do 1. februarja 2015.

[…]“.

3 Člen 26 Uredbe (EU) št. 575/2013, kakor je bila spremenjena z Uredbo 2019/876 (v nadaljevanju: spremenjena uredba št. 575/2013), ki se uporablja od 27. junija 2019, v odstavku 3 določa:

„Pristojni organi ocenijo, ali izdaje kapitalskih instrumentov izpolnjujejo merila iz člena 28 ali, kjer je to ustrezno, člena 29. Institucije razvrstijo izdaje kapitalskih instrumentov kot instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala šele po tem, ko pristojni organi izdajo dovoljenje.

Z odstopanjem od prvega pododstavka lahko institucije naknadne izdaje oblike instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala razvrstijo kot instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, za katere je institucija že dobila zadevno dovoljenje, če sta izpolnjena oba navedena pogoja:

(a) določbe, ki urejajo te naknadne izdaje, so večinoma enake kot določbe, ki urejajo izdaje, za katere je institucija že dobila dovoljenje;

(b) institucije so o teh naknadnih izdajah uradno obvestile pristojne organe pravočasno, pred njihovo razvrstitvijo kot instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala.

Pristojni organi se posvetujejo z EBA, preden izdajo dovoljenje za razvrstitev novih oblik kapitalskih instrumentov kot instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala. Pristojni organi ustrezno upoštevajo mnenje EBA in, če se odločijo odstopati od njega, v treh mesecih od datuma prejema mnenja EBA slednjemu pisno predstavijo razloge za odstopanje od tega mnenja. Ta pododstavek se ne uporablja za kapitalske instrumente iz člena 31.

Na podlagi informacij, zbranih od pristojnih organov, EBA pripravi, vzdržuje in objavi seznam vseh oblik kapitalskih instrumentov v posameznih državah članicah, ki se štejejo za instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala. V skladu s členom 35 Uredbe (EU) št. 1093/2010 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL 2010, L 331, str. 12)] lahko EBA zbira vse informacije v zvezi z instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala, za katere šteje, da so potrebne za izpolnjevanje meril iz člena 28 ali, kjer je ustrezno, člena 29 te uredbe, ter za namene vzdrževanja in posodabljanja seznama iz tega pododstavka.

[…]“.

Uredba št. 1024/2013

4 Poglavje III Uredbe št. 1024/2013, naslovljeno „Pooblastila ECB“, vsebuje med drugim oddelek 2 z naslovom „Posebna nadzorniška pooblastila“, v katerem so členi od 14 do 18 te uredbe. Člen 18 navedene uredbe, naslovljen „Upravne kazni“, določa:

„1. Če kreditne institucije, finančni holdingi ali mešani finančni holdingi namerno ali iz malomarnosti kršijo zahtevo iz upoštevnih pravnih aktov Unije, ki se neposredno uporabljajo, in je v zvezi s tem pristojnim organom v skladu z upoštevnim pravom Unije dana možnost, da izrečejo upravne denarne kazni, lahko ECB pri opravljanju nalog, ki se nanjo prenesejo s to uredbo, naloži upravne denarne kazni v višini do dvakratnega zneska dobička, pridobljenega s kršitvijo, ali izgube, preprečene s kršitvijo, kadar ju je mogoče opredeliti, oziroma do 10 % skupnega letnega prometa pravne osebe v predhodnem poslovnem letu, kot je opredeljen v upoštevnem pravu Unije, oziroma morebitne druge denarne kazni, določene v upoštevnem pravu Unije.

[…]

3. Kazni, ki se uporabljajo, so učinkovite, sorazmerne in odvračilne. […]

[…]“.

Dejansko stanje

5 ECB je s spornimi sklepi vsaki od pritožnic, kreditnih institucij, ki so pod njenim neposrednim bonitetnim nadzorom, naložila upravno denarno kazen na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013, ker so vsaj iz malomarnosti kršile člen 26(3) Uredbe št. 575/2013 s tem, da so med svoje instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala (v nadaljevanju: instrumenti CET 1) razvrstile kapitalske instrumente, ki so izhajali iz več izdaj navadnih delnic (v nadaljevanju: sporne izdaje), ne da bi pred tem pridobile dovoljenje pristojnega organa.

6 ECB je v zvezi s tem med drugim zavrnila argumentacijo pritožnic, ki se je nanašala na to, da so navadne delnice navedene na seznamu, ki ga v skladu s tem členom 26(3), tretji pododstavek, objavi EBA (v nadaljevanju: seznam, ki ga objavi EBA). V bistvu je menila, da to, da je instrument na navedenem seznamu, še ne pomeni, da kreditni instituciji ni treba pridobiti predhodnega dovoljenja pristojnega organa v skladu z navedenim členom 26(3), prvi pododstavek.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijane sodbe

7 Vsaka od pritožnic je 25. septembra 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero je predlagala razglasitev ničnosti tistega od spornih sklepov, ki se je nanašal nanjo.

8 V podporo tožbam so pritožnice navedle dva tožbena razloga. Prvi tožbeni razlog, ki je predstavljen, kot da temelji na prekoračitvi pooblastil, je bil sestavljen iz treh delov. Prvi del se je nanašal na kršitev člena 26(3) Uredbe št. 575/2013. Drugi del se je nanašal na kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in načela pravne varnosti. Tretji del se je nanašal na sorazmernost upravne denarne kazni, ki jim je bila naložena. Drugi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev pravice do izjave.

9 Splošno sodišče je z izpodbijanimi sodbami zavrnilo ta tožbena razloga, kolikor se je z njima izpodbijala zakonitost spornih sklepov v delih, v katerih je bilo ugotovljeno, da so pritožnice kršile člen 26(3) Uredbe št. 575/2013.

10 Nasprotno pa je Splošno sodišče, ko je uvodoma in po uradni dolžnosti preučilo spoštovanje obveznosti obrazložitve v zvezi z upravnimi denarnimi kaznimi, naloženimi na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013, zlasti v točkah 144 in 156 prve izpodbijane sodbe, točkah 127 in 139 druge izpodbijane sodbe in točkah 130 in 141 tretje izpodbijane sodbe odločilo, da v tem okviru navedeni sklepi niso dovolj obrazloženi, ker v bistvu ne vsebujejo podrobnih navedb v zvezi z metodologijo, uporabljeno za določitev zneska navedenih kazni. Zato je Splošno sodišče menilo, da je treba kazni odpraviti, ne da bi bilo treba odločiti o trditvah pritožnic, ki so se med drugim nanašale na to, da so te kazni v nasprotju z načeloma pravne varnosti in sorazmernosti.

11 Ker je Splošno sodišče v točki 157 prve izpodbijane sodbe, točki 140 druge izpodbijane sodbe in točki 142 tretje izpodbijane sodbe menilo, da je presoje ECB v zvezi z zneski upravnih denarnih kazni mogoče ločiti od preostanka spornih sklepov, je zato na eni strani v točki 1 izreka teh sodb te sporne sklepe razglasilo za nične v delih, v katerih so bile pritožnicam naložene take kazni, in na drugi strani v točki 2 tega izreka tožbe v preostalem zavrnilo.

Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

12 Vsaka od pritožnic v pritožbah Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi točko 2 izreka tiste od izpodbijanih sodb, ki se nanaša nanjo;

– ugodi njeni tožbi na prvi stopnji in

– ECB naloži plačilo vseh stroškov.

13 ECB predlaga, naj se pritožbe zavrnejo in pritožnicam naloži plačilo stroškov.

14 S sklepom predsednika Sodišča z dne 30. oktobra 2020 so bile zadeve od C-456/20 P do C-458/20 P združene za pisni in ustni del postopka ter izdajo sodbe.

Pritožbe

15 Člen 181 Poslovnika Sodišča določa, da če je pritožba v celoti ali deloma očitno nedopustna ali očitno neutemeljena, lahko Sodišče na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli z obrazloženim sklepom pritožbo v celoti ali deloma zavrže ali zavrne.

16 To določbo je treba uporabiti v okviru teh pritožb.

Prvi pritožbeni razlog v zadevi C-456/20 P

Prvi del

– *Trditve strank*

17 Crédit agricole s prvim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče z ugotovitvijo, da je v drugem četrtletju leta 2016 storila kršitev v zvezi s prvima dvema spornima izdajama, izvedenima 23. junija in 12. novembra 2015, napačno uporabilo pravo pri razlagi člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, ki jo je samo določilo v točkah od 41 do 63 prve izpodbijane sodbe in v skladu s katero lahko kreditna institucija kapitalski instrument razvrsti med svoje instrumente CET 1, če je pred tem pridobila ustrezno dovoljenje pristojnega organa.

18 Crédit agricole na bi namreč 26. julija 2016 pridobila dovoljenje ECB za razvrstitev teh dveh spornih izdaj med instrumente CET 1. Navedeni izdaji, ki naj bi bili razvrščeni kot taki 30. junija 2016 v njenem konsolidiranem četrtletnem poročilu o lastniškem kapitalu in v razkritju informacij na podlagi tretjega stebra, pa naj bi bili sporočeni ECB in objavljeni 12. avgusta 2016. Zato naj ji ne bi bilo mogoče očitati nobene kršitve.

19 ECB trdi, da je ta trditev brezpredmetna in vsekakor neutemeljena.

– *Presoja Sodišča*

20 Iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in člena 168(1)(d) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti grajane dele sodbe, katere razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, s katerimi se ta predlog posebej utemeljuje, sicer pritožba oziroma zadevni pritožbeni razlog ni dopusten (sodba z dne 2. marca 2021, Komisija/Italija in drugi, C-425/19 P, EU:C:2021:154, točka 55 in navedena sodna praksa).

21 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točki 92 prve izpodbijane sodbe ugotovilo, da so bile tri sporne izdaje za drugo četrtletje leta 2016 med instrumente CET 1 razvrščene 30. junija 2016, torej preden je ECB dovolila tako razvrstitev 26. julija 2016.

22 Vendar Crédit agricole s trditvijo v podporo prvemu delu prvega pritožbenega razloga, medtem ko izrecno navaja, da je bila ta razvrstitev izvedena 30. junija 2016, namiguje, da upoštevni datum za ugotovitev, ali je kršila obveznost pridobitve predhodnega dovoljenja iz člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, ni 30. junij 2016, ampak 12. avgust 2016, ko je bila ECB uradno obveščena o navedeni razvrstitvi in je bila ta objavljena.

23 Vendar je treba ugotoviti, da Crédit agricole nikakor ne pojasnjuje, kako je Splošno sodišče v zvezi s tem napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 92 prve izpodbijane sodbe upoštevalo datum 30. junija 2016 za ugotovitev obstoja kršitve te določbe.

24 Posledično je treba prvi del prvega pritožbenega razloga v zadevi C-456/20 P zavreči kot očitno nedopusten.

Drugi del

– *Trditve strank*

25 Crédit agricole z drugim delom prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče z ugotovitvijo, da je storila kršitev v zvezi z drugim četrtletjem leta 2016, napačno uporabilo pravo s tem, da je kršilo načelo retroaktivne uporabe milejšega kazenskega zakona, določeno v členu 49(1), tretji stavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ter sodno prakso Sodišča in Evropskega sodišča za človekove pravice, ker je izključilo uporabo člena 26(3) spremenjene uredbe št. 575/2013 za ugotovitev obstoja kršitve v zvezi s tretjo sporno izdajo, izvedeno 21. junija 2016. Ta nova določba naj bi namreč pomenila manj strog kazenski zakon, ker naj bi prek spoštovanja nekaterih pogojev določala, da za poznejše izdaje, izvedene pod istimi pogoji kot že dovoljene izdaje, ni več potrebno predhodno dovoljenje, ampak samo uradna obvestitev.

26 V obravnavani zadevi pa naj bi tretja sporna izdaja izpolnjevala pogoje iz člena 26(3) spremenjene uredbe št. 575/2013, ker naj bi to izdajo urejale iste določbe kot prvi sporni izdaji, za kateri je bilo dovoljenje za razvrstitev med instrumente CET 1 pridobljeno 26. julija 2016, in ker naj bi bila ECB o pogojih te tretje izdaje uradno obveščena 22. junija 2016, to je skoraj dva meseca pred razvrstitvijo te izdaje med instrumente CET 1 12. avgusta 2016.

27 V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče v točki 72 prve izpodbijane sodbe napačno presodilo, da načelo retroaktivne uporabe milejšega kazenskega zakona ni upoštevno za nadzor zakonitosti akta, ki je bil sprejet pred spremembo pravnega okvira. Iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice naj bi izhajalo, da če se kazenski zakon, ki velja ob storitvi kaznivega dejanja, in poznejši kazenski zakoni, sprejeti pred izrekom pravnomočne sodbe, razlikujejo, mora sodišče uporabiti tisti zakon, katerega določbe so za obdolženca ugodnejše (ESČP, 18. julij 2013, Maktouf in Damjanović proti Bosni in Hercegovini, ECHR:2013:0718JUD 000231208, točka 65). Ker kazen v fazi tožbe pred Splošnim sodiščem ni bila dokončna, bi to sodišče moralo upoštevati navedeno spremembo, ker je ta privedla do odprave kršitvene narave dejanj, ki so se očitala v zvezi s tretjo sporno izdajo, in je torej ovirala naložitev kazni.

28 ECB meni, da so te trditve neutemeljene.

– *Presoja Sodišča*

29 Spomniti je treba, kot je storilo Splošno sodišče v točkah 69 in 70 prve izpodbijane sodbe, da je načelo retroaktivne uporabe milejšega kazenskega zakona splošno načelo prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 11. marca 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, točka 59 in navedena sodna praksa), ki je zdaj določeno v členu 49(1), tretji stavek, Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 7. avgusta 2018, Clergeau in drugi, C-115/17, EU:C:2018:651, točka 26 in navedena sodna praksa).

30 V obravnavani zadevi ni sporno, da ko je Crédit agricole tretjo sporno izdajo razvrstila med instrumente CET 1, ni pridobila predhodnega dovoljenja pristojnega organa, zahtevanega v členu 26(3) Uredbe št. 575/2013, ki se je uporabljalo v času dejanskega stanja, in sicer posebno predhodno dovoljenje za razvrstitev te tretje izdaje kot take, saj je bilo to dovoljenje izdano pozneje, to je 29. avgusta 2016, tako da je ECB pravilno ugotovila, da je ta pritožnica kršila to določbo.

31 Vseeno je res, kot je Splošno sodišče poleg tega ugotovilo v točki 67 prve izpodbijane sodbe, da je zakonodajalec Unije člen 26(3) Uredbe št. 575/2013 spremenil med postopkom na prvi stopnji.

32 Člen 26(3), drugi pododstavek, spremenjene uredbe št. 575/2013 namreč zdaj določa, da z odstopanjem od pravila iz prvega pododstavka te določbe, ki določa načelo, v skladu s katerim morajo kreditne institucije pridobiti predhodno dovoljenje za razvrstitev izdaj kapitalskih instrumentov kot instrumentov CET 1, te institucije lahko kot take razvrstijo naknadne izdaje oblike instrumentov CET 1, za katere so že dobile to dovoljenje, če so na eni strani določbe, ki urejajo te naknadne izdaje, večinoma enake kot določbe, ki urejajo izdaje, za katere je institucija že dobila dovoljenje, in so na drugi strani institucije o teh naknadnih izdajah uradno obvestile pristojne organe pravočasno, pred njihovo razvrstitvijo kot instrumenti CET 1.

33 Ugotoviti pa je treba, da se Crédit agricole s trditvami, ki jih navaja v podporo drugemu delu prvega pritožbenega razloga, opira na napačno premiso, in sicer, da je v skladu s to novo določbo dovoljenje, da kot instrument CET 1 razvrsti prvi dve sporni izdaji, že prejela, ko je bila tretja sporna izdaja razvrščena kot taka, kar se je po njenem mnenju zgodilo 12. avgusta 2016.

34 To premiso, ki nasprotuje trditvam, ki jih Crédit agricole sama navaja v podporo prvemu delu prvega pritožbenega razloga, kot izhajajo iz točke 18 tega sklepa, v zvezi z datumom te zadnje razvrstitve, je treba iz enakih razlogov, kot so navedeni v točkah od 21 do 24 tega sklepa, zavrniti, ker ta pritožnica v okviru tega dela tudi ne pojasnjuje, kako je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 92 prve izpodbijane sodbe ugotovilo, da je bila navedena razvrstitev za drugo četrtletje leta 2016 izvedena 30. junija 2016.

35 Ni pa sporno, da Crédit agricole na zadnjenavedeni datum ni prejela dovoljenja za razvrstitev prvih dveh spornih izdaj kot instrumentov CET 1, saj ji je bilo to dovoljenje izdano pozneje, to je 26. julija 2016.

36 Tako je očitno, da Crédit agricole nikakor ni upoštevala obveznosti pridobitve predhodnega dovoljenja, določenega tako v členu 26(3) Uredbe št. 575/2013, ki se je uporabljal v času dejanskega stanja, kot v členu 26(3) spremenjene uredbe št. 575/2013, ki je začel veljati med postopkom pred Splošnim sodiščem, zaradi česar obstajajo nepopravljive nepravilnosti pri razvrstitvi vseh spornih izdaj ne glede na določbo, ki se uporablja *ratione temporis*.

37 Zato je treba drugi del prvega pritožbenega razloga v zadevi C-456/20 P zavrniti kot očitno neutemeljen in posledično zavrniti ta prvi pritožbeni razlog v celoti.

Drugi pritožbeni razlog v zadevi C-456/20 P ter prvi pritožbeni razlog v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P

Prvi del

– *Trditve strank*

38 Pritožnice s prvim delom teh pritožbenih razlogov trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo in kršilo obveznost obrazložitve v točkah 119, 121 in 122 prve izpodbijane sodbe, točkah 102, 104 in 105 druge izpodbijane sodbe ter točkah 106, 108 in 109 tretje izpodbijane sodbe s tem, da ni odgovorilo na tožbeni razlog, ki se je nanašal na to, da je ECB kršila načelo pravne

varnosti, ker bi moralo najprej razumeti razloge za sporne sklepe in posledično preučiti, ali so zadostno obrazloženi. Spoštovanje tega načela naj bi bilo namreč neodvisno od spoštovanja obveznosti obrazložitve, ker navedeno načelo zahteva samo obstoj jasne pravne podlage za naložitev kazni. V zvezi s tem naj ne bi bilo treba razumeti razlogov, iz katerih je ECB sprejela to kazen in določila njen znesek.

39 ECB meni, da so te trditve neutemeljene.

– *Presoja Sodišča*

40 Spomniti je treba, da je Splošno sodišče, kot je bilo že navedeno v točkah 10 in 11 tega sklepa, sporne sklepe razglasilo za nične zaradi nezadostne obrazložitve v delu, v katerem je bila z njimi vsaki od pritožnic naložena upravna denarna kazen.

41 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 156 prve izpodbijane sodbe, točki 139 druge izpodbijane sodbe in točki 141 tretje izpodbijane sodbe pravilno odločilo, da ni več treba preučiti drugih trditev pritožnic, med drugim trditve o kršitvi načela pravne varnosti.

42 Ni namreč sporno, da so pritožnice to trditev, kot je razvidno iz točke 119 prve izpodbijane sodbe, točke 102 druge izpodbijane sodbe in točke 106 tretje izpodbijane sodbe, navedle samo zato, da bi izpodbijale zakonitost zneska upravnih denarnih kazni, ki jih je ECB naložila v spornih sklepih.

43 Ker je Splošno sodišče te sklepe razglasilo za nične zaradi nezadostne obrazložitve v delih, v katerih so bile naložene take kazni, morebitna kršitev načela pravne varnosti zato ni mogla vplivati na obseg razglasitve ničnosti navedenih sklepov s strani Splošnega sodišča, s čimer je trditev v zvezi s kršitvijo tega načela postala brezpredmetna. Iz tega sledi, da Splošnemu sodišču ni več treba odgovoriti na tožbeni razlog v zvezi s tem, da je ECB kršila navedeno načelo.

44 Zato je treba prvi del drugega pritožbenega razloga v zadevi C-456/20 P ter prvega pritožbenega razloga v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P zavrniti kot očitno neutemeljene.

Drugi del

– *Trditve strank*

45 Pritožnice z drugim delom navedenih pritožbenih razlogov trdijo, da je Splošno sodišče kršilo načelo pravne varnosti. Splošno sodišče naj bi namreč v točkah 47, 49, 88, 89, 94 in 95 prve izpodbijane sodbe ter točkah 44, 74, 75, 81 in 72 druge in tretje izpodbijane sodbe priznalo dvoumnost člena 26(3) Uredbe št. 575/2013. To nejasnost naj bi poudaril tudi EBA v mnenju, ki je bilo na njegovem spletnem mestu objavljeno 23. maja 2017 v okviru pregleda te uredbe. Zakonodajalec Unije naj bi tako menil, da se je pojavila potreba po spremembi tega člena 26(3).

46 V skladu s sodno prakso Sodišča, kot naj bi izhajala med drugim iz sodbe z dne 12. decembra 1990, Vandemoortele/Komisija (C-172/89, EU:C:1990:457, točka 9), naj bi bilo kazen, tudi če je nekazenske narave, mogoče naložiti samo, če temelji na jasni in nedvoumni pravni podlagi. Ker člen 26(3) Uredbe št. 575/2013 ni bil jasna in nedvoumna pravna podlaga, naj ECB zato ne bi mogla ugotoviti obstoja kršitve te določbe, ne da bi kršila načelo pravne varnosti. Sporne sklepe naj bi bilo treba iz tega razloga torej razglasiti za nične.

47 ECB meni, da so te trditve neutemeljene.

– *Presoja Sodišča*

48 Ker pritožnice s trditvami, predstavljenimi v podporo drugemu delu obravnavanih pritožbenih razlogov, ECB očitajo, da je kršila načelo pravne varnosti s tem, da je v spornih sklepih ugotovila kršitev člena 26(3) Uredbe št. 575/2013 kljub dvoumnosti te pravne podlage, je treba spomniti, da mora biti v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 20 tega sklepa, namen pritožbenega razloga, da bi bil ta dopusten, doseči ne razglasitev ničnosti sklepa, ki se je izpodbijal na prvi stopnji, ampak razveljavitev sodbe, katere razveljavitev se predlaga, s tem, da vsebuje trditve, ki posebej opredeljujejo napačno uporabo prava, ki naj bi bila storjena v tej sodbi.

49 Tako iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da pritožbeni razlog, ki se omejuje na tožbene razloge in trditve, ki so bili že predloženi Splošnemu sodišču, v resnici pomeni predlog za ponovno preučitev tožbe, vložene pri Splošnem sodišču, za kar pa Sodišče ni pristojno v okviru pritožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 22. septembra 2020, Avstrija/Komisija, C-594/18 P, EU:C:2020:742, točka 91 in navedena sodna praksa).

50 Iz tega sledi, da te trditve v delu, v katerem pritožnice ECB očitajo, da je kršila načelo pravne varnosti s tem, da je v spornih sklepih ugotovila kršitev člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, niso dopustne v fazi teh pritožb.

51 Poleg tega, ker pritožnice v okviru istega dela Splošnemu sodišču očitajo, da je sámo kršilo načelo pravne varnosti s tem, da je zavrnilo njihove trditve, s katerimi so izpodbijale ugotovitev kršitve člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, kot jo je podala ECB, je treba poudariti, da njihove kritike v celoti temeljijo na premisi, v skladu s katero je Splošno sodišče v točkah izpodbijanih sodb, navedenih v točki 45 tega sklepa, priznalo, da je ta določba dvoumna.

52 Vendar je ta premisa napačna.

53 Najprej, v nasprotju s tem, kar trdijo pritožnice, Splošno sodišče v točki 47 prve izpodbijane sodbe ter v točki 44 druge in tretje izpodbijane sodbe nikakor ni ugotovilo, da je člen 26(3) Uredbe št. 575/2013 dvoumen, ampak je v teh točkah v okviru preudarka, podanega pred razlago te določbe, zgolj poudarilo, da načinov, kako je izraženo dovoljenje pristojnega organa iz tega člena, da lahko kreditna institucija te kapitalske instrumente razvrsti kot instrumente CET 1, ni mogoče izpeljati iz samega besedila navedene določbe.

54 Splošno sodišče, ki je uporabilo ustaljeno sodno prakso Sodišča, navedeno v točki 45 prve izpodbijane sodbe ter točki 42 druge in tretje izpodbijane sodbe, v skladu s katero je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, temveč tudi njeno sobesedilo in cilje, ki se skušajo doseči z ureditvijo, katere del je, je ob koncu kontekstualne in teleološke razlage člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, opravljene v točkah od 51 do 60 prve izpodbijane sodbe ter v točkah od 48 do 57 druge in tretje izpodbijane sodbe, ugotovilo, da ta določba zahteva, da ta organ predhodno dovoljenje podeli ne na splošno za posamezno kategorijo kapitalskih instrumentov, kot so trdile pritožnice, ampak posamično.

55 Dalje, ker se Splošno sodišče v točkah 88 in 89 prve izpodbijane sodbe ter točkah 75 in 76 druge in tretje izpodbijane sodbe ni v tem delu izpodbijanih sodb opredelilo glede zakonitosti kršitve člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, ki so jo storile pritožnice, ampak je odgovorilo na trditve

pritožnic v zvezi z neobstojem malomarnosti v smislu člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013, se je izreklo ne samo o besedilu tega člena 26(3), ampak tudi o vsebini določbe, navedene na seznamu, ki ga je objavil EBA.

56 Nazadnje, v točkah 94 in 95 prve izpodbijane sodbe ter točkah 80 in 81 druge in tretje izpodbijane sodbe je Splošno sodišče prav tako v okviru odgovora na iste trditve v zvezi s tem, da je bila očitana kršitev storjena iz malomarnosti, zgolj ugotovilo, da so nekateri subjekti lahko imeli težave pri razlagi obsega člena 26(3) Uredbe št. 575/2013.

57 Vsekakor je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točkah od 89 do 92 in 95 prve izpodbijane sodbe ter točkah od 75 do 78 in 81 druge in tretje izpodbijane sodbe podrobno pojasnilo – kar so pritožnice zamolčale – razloge, iz katerih z okoliščinami, navedenimi v točkah 55 in 56 tega sklepa, ni mogoče izpodbijati ugotovitve, da je ob pozornem branju člena 26(3) Uredbe št. 575/2013 mogoče odpraviti morebitne težave pri razlagi, ki jih povzroča ta določba, s čimer je točko za točko zavrnilo trditve, s katerimi so pritožnice dokazovale, da niso bile malomarne v smislu člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013.

58 Iz tega sledi, da so trditve pritožnic, ker temeljijo na napačni razlagi izpodbijanih sodb, neutemeljene.

59 Zato je treba drugi del drugega pritožbenega razloga v zadevi C-456/20 P ter prvega pritožbenega razloga v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P zavreči kot delno očitno nedopustne in zavrniti kot delno očitno neutemeljene. Ti pritožbeni razlogi morajo biti zato v celoti zavrnjeni.

Tretji pritožbeni razlog v zadevi C-456/20 P ter drugi pritožbeni razlog v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P

Trditve strank

– *Tretji pritožbeni razlog v zadevi C-456/20 P, drugi pritožbeni razlog v zadevi C-457/20 P in prvi del drugega pritožbenega razloga v zadevi C-458/20 P*

60 S temi pritožbenimi razlogi in trditvami pritožnice trdijo, da je Splošno sodišče kršilo člen 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in svojo obveznost obrazložitve s tem, da ni dokazalo, da so bile malomarne. Samo dejstvo, da sta ECB in Splošno sodišče člen 26(3) Uredbe št. 575/2013 razlagala drugače kot pritožnice, naj ne bi pomenilo, da so bile malomarne. V točkah od 87 do 89 in od 93 do 95 prve izpodbijane sodbe ter točkah od 73 do 75 in od 79 do 81 druge in tretje izpodbijane sodbe naj bi Splošno sodišče namreč priznalo, da so nekateri nacionalni organi in številne kreditne institucije upoštevali razlago te določbe, ki se opira na uradno stališče, ki ga je EBA izrazil v objavljenem dokumentu. Splošno sodišče naj bi tudi priznalo, da odlomek seznama, ki ga je objavil EBA, podpira njihovo razlago. Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi dokazalo, zakaj je bila v času dejanskega stanja razlaga, ki jo je uporabila ECB, predvidljiva, medtem ko ni bilo nobenega objavljenega – upravnega ali sodnega – stališča, ki bi podpiralo to razlago.

61 ECB meni, da so te trditve neutemeljene.

– *Drugi del drugega pritožbenega razloga v zadevi C-458/20 P*

62 CA Consumer Finance z drugim delom drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je kršilo načelo dobrega upravljanja s tem, da je v točki 85 tretje izpodbijane sodbe zavrnilo trditev, s katero je ta pritožnica za dokaz neobstoja malomarnosti poudarila protislovnost zahtev ECB in očitno nerazumnost roka, v katerem je ta preučila predložene elemente, da bi dovolila razvrstitev spornih izdaj med instrumente CET 1.

63 Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem napačno štelo, da bi se ta pritožnica na predolg rok, v katerem ji je ECB odgovorila, lahko sklicevala, če bi jo ECB kaznovala zaradi neupoštevanja kapitalskih zahtev, naloženih skupini Crédit agricole, na datum 30. junija 2016, da pa ta predolg rok nasprotno ni upošteven za presojo veljavnosti kazni, naložene zaradi kršitve njenih obveznosti na podlagi člena 26(3) Uredbe št. 575/2013. Navedena pritožnica namreč meni, da ECB ni mogla naložiti zahteve upoštevanja na področju kapitala in sama odložiti izvajanja te zahteve s tem, da je potrebovala sedem mesecev, da je 4. januarja 2017 dovolila razvrstitev spornih izdaj kot instrumentov CET 1.

64 ECB meni, da so te trditve nedopustne.

Presoja Sodišča

65 Spomniti je treba, da lahko v skladu s členom 18(1) Uredbe št. 1024/2013 ECB – če kreditne institucije namerno ali iz malomarnosti kršijo zahtevo iz upoštevnih pravnih aktov Unije, ki se neposredno uporabljajo, in je v zvezi s tem pristojnim organom v skladu z upoštevnim pravom Unije dana možnost, da izrečejo upravne denarne kazni – pri opravljanju nalog, ki se nanjo prenesejo s to uredbo, naloži upravne denarne kazni.

66 Iz samega besedila te določbe tako izhaja, da obstoj „malomarnosti“ v smislu te določbe, ki jo stori kreditna institucija, pomeni pogoj za naložitev upravne denarne kazni za kršitev člena 26(3) Uredbe št. 575/2013.

67 V teh okoliščinah, ker je Splošno sodišče v izpodbijanih sodbah zaradi nezadostne obrazložitve, kot je bilo navedeno v točkah 10 in 11 tega sklepa, sporne sklepe razglasilo za nične v delih, v katerih je bila vsaki od pritožnic naložena upravna denarna kazen, je očitno, da so razlogi, iz katerih je to sodišče v točkah od 79 do 96 prve izpodbijane sodbe, točkah od 63 do 82 druge izpodbijane sodbe in točkah od 65 do 86 tretje izpodbijane sodbe zavrnilo trditve, ki so jih te pritožnice navedle glede neobstoja malomarnosti v smislu člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013, dodatek k njegovemu razlogovanju.

68 Očitki zoper obrazložitev sodbe Splošnega sodišča, ki je podana dodatno, pa ne morejo pripeljati do razveljavitve navedene sodbe in jih je torej treba zavrniti kot brezpredmetne (sodba z dne 3. septembra 2020, achtung!/EUIPO, C-214/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:632, točka 39 in navedena sodna praksa).

69 Zato je treba tretji pritožbeni razlog v zadevi C-456/20 P ter drugi pritožbeni razlog v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P zavrniti kot brezpredmetne.

Četrti pritožbeni razlog v zadevi C-456/20 P ter tretji pritožbeni razlog v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P

Prvi del

– *Trditve strank*

70 Pritožnice s prvim delom teh pritožbenih razlogov trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo in kršilo svojo obveznost obrazložitve s tem, da ni odgovorilo na tožbeni razlog v zvezi s tem, da je ECB kršila načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja.

71 Zlasti naj bi Splošno sodišče v točki 122 prve izpodbijane sodbe ter točki 109 druge in tretje izpodbijane sodbe napačno odločilo, da mora za to, da bi lahko odločilo o tožbenem razlogu v zvezi s kršitvijo načela sorazmernosti, najprej preučiti zadostnost obrazložitve spornih sklepov glede določitve zneska naložene kazni. Vprašanje neobstoja obrazložitve v zvezi z zneskom kazni naj bi bilo namreč neodvisno od presoje spoštovanja načel sorazmernosti in enakega obravnavanja v samem načelu naložitve te globe. Poleg tega pritožnice poudarjajo, da so v repliki, vloženi pri Splošnem sodišču, izrecno izpodbijale sámo dejstvo, da se jim lahko naloži upravna denarna kazen ne glede na uporabljeni znesek, ker taka kazen ni potrebna za uresničitev ciljev Uredbe št. 575/2013 in krši načelo enakega obravnavanja.

72 ECB meni, da so te trditve neutemeljene.

– *Presoja Sodišča*

73 Najprej je treba poudariti, da ker pritožnice s trditvami, razvitimi v podporo prvemu delu teh pritožbenih razlogov, Splošnemu sodišču očitajo, da ni odgovorilo na njihove trditve v zvezi s kršitvijo načela enakega obravnavanja, je treba te trditve zavrniti kot neutemeljene, ker take trditve niso bile navedene na prvi stopnji. V nasprotju s tem, kar namigujejo pritožnice, taka trditev zlasti nikakor ni navedena v njihovi repliki, vloženi pri Splošnem sodišču.

74 Poleg tega je treba trditve pritožnic iz istih razlogov, kot so bili navedeni že v točkah od 40 do 44 tega sklepa, zavrniti, ker je Splošno sodišče sporne sklepe razglasilo za nične zaradi nezadostne obrazložitve v delih, v katerih je bila z njimi vsaki od njih naložena upravna denarna kazen.

75 Splošno sodišče je v točki 156 prve izpodbijane sodbe, točki 139 druge izpodbijane sodbe in točki 141 tretje izpodbijane sodbe namreč pravilno odločilo, da ob upoštevanju take razglasitve ničnosti ni več treba preučiti drugih trditev, kot je trditev o kršitvi načela pravne varnosti, ki so jih pritožnice navedle za izpodbijanje zneska te kazni, saj so tako postale brezpredmetne.

76 Zlasti je treba v zvezi s tem poudariti, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je v točkah 135 in 136 prve izpodbijane sodbe, točkah 118 in 119 druge izpodbijane sodbe in točkah 122 in 123 tretje izpodbijane sodbe odločilo, da mora biti za to, da lahko preveri, ali so upravne denarne kazni, naložene s spornimi sklepi, skladne z načelom sorazmernosti in merili, navedenimi v členu 18(3) Uredbe št. 1024/2013, ki med drugim zahteva, da je kazen sorazmerna, iz obrazložitve teh sklepov pravno zadostno razvidna metodologija, ki jo je ECB uporabila pri določitvi zneska kazni. Splošno sodišče je torej v točkah 121 in 122 prve izpodbijane sodbe,

točkah 104 in 105 druge izpodbijane sodbe in točkah 108 in 109 tretje izpodbijane sodbe pravilno odločilo, da mora, da bi lahko preučilo očitke pritožnice v zvezi s tem, najprej preučiti zadostnost obrazložitve teh sklepov.

77 Zato je treba prvi del četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-456/20 P ter tretjega pritožbenega razloga v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P zavrniti kot očitno neutemeljene.

Drugi del

– *Trditve strank*

78 Pritožnice z drugim delom navedenih pritožbenih razlogov Splošnemu sodišču očitajo, da je kršilo načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja. S tem da je sporne sklepe razglasilo za nične v delih, v katerih jim je bila naložena globa v določenem znesku, in v preostalem zavrnilo njihove predloge, vključno s trditvami, s katerimi so izpodbijale sámo načelo te kazni, naj bi Splošno sodišče namreč vsaj implicitno priznalo, da je navedena kazen v samem načelu utemeljena in skladna z načeloma sorazmernosti in enakega obravnavanja. Splošno sodišče naj bi tako med drugim zavrnilo preučitev primerov drugih bank, glede katerih je ECB sprejela razlago člena 26(3) Uredbe št. 575/2013, ki je bila skladna z razlago pritožnic.

79 ECB meni, da so te trditve neutemeljene.

– *Presoja Sodišča*

80 Ugotoviti je treba, da trditve pritožnic v celoti temeljijo na premisi, v skladu s katero je Splošno sodišče v izpodbijanih sodbah implicitno, vendar nujno odločilo o skladnosti upravnih denarnih kazni, ki so jim bile naložene v spornih sklepih, z vidika načel sorazmernosti in enakega obravnavanja s tem, da je priznalo, da so te kazni „v samem načelu“ utemeljene.

81 Spomniti pa je treba, da se na eni strani pritožnice pred Splošnim sodiščem niso sklicevale na kršitev načela enakega obravnavanja, kot je bilo poudarjeno v točki 73 tega sklepa, in da je na drugi strani Splošno sodišče sporne sklepe razglasilo za nične zaradi nezadostne obrazložitve v delih, v katerih je bila z njimi vsaki od njih naložena upravna denarna kazen.

82 Iz tega sledi, da Splošno sodišče v izpodbijanih sodbah ni odločilo niti o kršitvi načela enakega obravnavanja niti o kršitvi načela sorazmernosti, kot je sicer posebej v zvezi s tem zadnjim načelom razvidno iz točke 156 prve izpodbijane sodbe, točke 139 druge izpodbijane sodbe in točke 141 tretje izpodbijane sodbe.

83 Zato je treba drugi del četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-456/20 P ter tretjega pritožbenega razloga v zadevah C-457/20 P in C-458/20 P zavrniti kot očitno neutemeljene. Te pritožbene razloge je treba zato v celoti zavrniti.

84 Zato iz vseh zgornjih preudarkov izhaja, da je treba te pritožbe v celoti zavreči kot delno očitno nedopustne in zavrniti kot delno očitno neutemeljene.

Stroški

85 Na podlagi člena 137 Poslovnika Sodišča, ki se na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, končni sklep vsebuje odločbo o stroških.

86 V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. ECB je predlagala, naj se pritožnicam naloži plačilo stroškov, in ker te s svojimi predlogi niso uspele, se jim naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) sklenilo:

1. **Pritožbe se zavržejo kot delno očitno nedopustne in zavrnejo kot delno očitno neutemeljene.**

2. **Crédit agricole SA, Crédit agricole Corporate and Investment Bank in CA Consumer Finance se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi